

Jeg troer saaledes, at man bør undgaae at nedsætte et Udvalg, eller rettere at man burde undgaae det, thi man vil vel gjøre det alligevel; men jeg har dog troet at burde baade udtale og rettsfærdiggjøre det, jeg anseer for det Rette med Hensyn til hele Sagens Beskaffenhed. Jeg kan ikke andet end troe, at den Behandlingsmaade, jeg har anbefalet, maa i sig selv have Regjeringens Bifald, men Ingen, altsaa heller ikke jeg, vil være saa ubillig at forlange af Regjeringen, at den skal modsætte sig et af Mange deelt Dnsse i saa Henseende. Ministeriet maa sige: vil Rigsdagen ikke tage Sagen saaledes, som vi ansee det for meest correct, saa lad den tage den, som den vil, naar blot Sagen gaaer; det Vigtigste er at sikke Sagen Fremme. Der er dog endnu et andet Spørgsmaal tilbage: skal Udvalget nedsættes før første Behandling eller mellem første og anden Behandling? — Hver Gang der ellers har været Tale om Udvalgs Nedsættelse i store Sager i det Thing, hvor Sagerne først kom for, har der altid været en overveiende Stemning for først at deelagtiggjøre alle de enkelte Medlemmer i Forhandlingerne, først at sætte hele det Things Medlemmer, hvori Sagen forhandlede, i Berøring med Ministeriet, først lade de almindelige Anskuelse om denne træde frem, lade Tvivlene og Spørgsmaalene reise sig, og saa derefter nedsætte Udvalg. Der har været en Stemning imod, hvad enkelte Mænd andre Steder have kaldt at begrave en Sag strax i et Udvalg, ved at overgive den til et saadant, inden man vidste og havde gjort sig det klart, hvilke Spørgsmaal man vilde have frem, hvilke Mænd der vilde spørge, og med hvilken Kraft de vilde gjøre

det. Jeg troer ogsaa, at det er fuldkommen rigtigt, at man har været mod denne Fremgangsmaade, og jeg troer, at man ogsaa ved denne Leilighed idetmindste bør lade Ministeriet komme i umiddelbar Berørelse med Landstinget i dets Heelhed, lade dettes Stemning i det Hele først komme noget til Udtalelse, før end man nedsætter Udvalg. Dette anseer jeg for det næst Rigtigste, men det Rigtigste er efter min Overbeviisning intet Udvalg at nedsætte.

Lehmann: I det mærkelige Foredrag, som det høitærede Thing i dette Dieblif har hørt, og hvori et enkelt Medlem af samme har paataget sig docerende at foreskrive ikke blot Landstinget, men alle enkelte Fractioner i det, og ikke blot disse, men Hans Majestæts Regjering, hvad de havde at gjøre, tænke og lade i denne Sag, og det med en saadan Fuldstændighed, at det er blevet anført med ipsissima verba og med en saadan Udførlighed, at det vilde være i fuldkommen Consequens med det nu holdte Foredrag, at Sagen nu betragtedes som færdig fra vor Side, saa at vi nu altsaa ikke havde Andet at gjøre end at skride til Afstemning, — har jeg ikke fundet den allermindste Anledning til at frasalde mit Forslag; kun maa jeg for mit personlige Bedkommende nedlægge den allerbestemteste Indsigelse mod den høist uvante Fremfærd, at her er bleven ført en vidtløftig Polemik mod en heel Deel Forudsætninger, der betegnedes som deels tilfattede, deels endog saa blot foresvævende, og hvoraf der ikke fandtes et eneste Ord i de Par Uttringer, hvormed jeg tillod mig først at fremsætte mit Andragende.